

V zadnjem letu so nam s svojimi donacijami in sponzorstvom pomagali:

 Krško, d.o.o.		
		
		
		
		

Elektomontaža Bizant
Viktor Bizant s.p.
Medvode

ESO TECH d.d.
Velenje

- Jože Grajžl s.p.
- Zdravilišče ROGAŠKA
- T and T, AOP Krško
- ZPM Krško
- DODIG s.p.
- Dravske elektrarne d.o.o. Maribor

Neizmerno smo Vam hvaležni

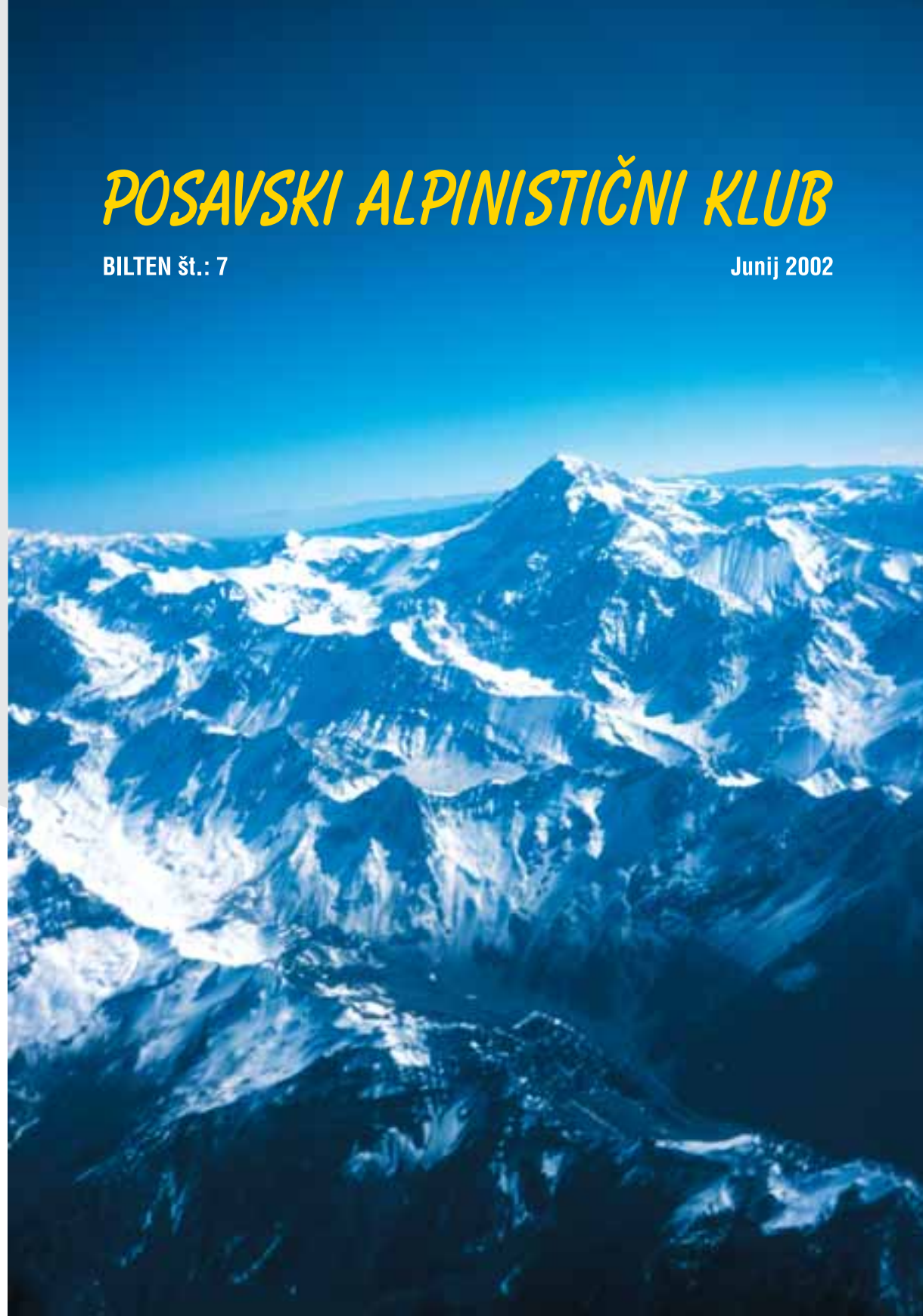

POSAVSKI ALPINISTIČNI KLUB KRŠKO

POSAVSKI ALPINISTIČNI KLUB

BILTEN št.: 7

Junij 2002

POSAVSKI ALPINISTIČNI KLUB

*POSAVSKI ALPINISTIČNI KLUB
KRŠKO*

Izdal:

Posavski alpinistični klub Krško

Uredila in lektorirala:

Danica Pozvek Vidmar

Računalniška obdelava:

Nejc Pozvek

Priprava in tisk:

tiskarna KoloRtisk, Krško

Senovo, junij 2002

VSEBINA

UVODNIK	4
POROČILA	5
RAZMIŠLJANJA O ALPINIZMU	5
ŠPORTNO PLEZANJE	6
OPREMLJANJE PLEZALIŠČ	10
NAČRTI	12
NAŠI ZAČETKI	16
TEKMOVALI SMO	18
BRESTANICA 2002	18
MOJA PRVA ZMAGA	18
TABORJENJE	20
PAKLENICA	20
GOZD MARTULJEK	21
OMIŠ	21
OČARALO NAS JE	24
V KRALJESTVU JULIJCEV	24
KRAMARJEVA GRAPA	25
ZIMSKA IDILA	27
PEKEL	30
NEPOZABNO	32
RDEČA GORA, NEDOSANJANE SANJE	32
PRIŠLO JE PISMO ...	34

UVODNIK

Leto je zopet naokoli in kot ponavadi nam ni uspelo skupščine sklicati pred junijem. Trikrat lahko ugibate zakaj. Tako kot sem druge preganjal, naj kaj prispevajo za Bilten, tako se tudi sam nikakor ne morem prepričati, da bi kaj pametnega napisal.

Tudi zadnje leto lahko ocenim, da je bilo uspešno. Veliko mladih je prišlo, nekateri so tudi odšli, nekaj se jih je ustavilo le za kratek čas, eni pa smo že kar inventar. Naš klub je živ organizem, saj ga sestavlja toliko različnih osebkov, da se vedno dogaja kaj novega, zanimivega, včasih pa tudi malo manj zanimivega ali celo zaskrbljujočega. Na koncu kljub kakšni slabi volji, vse nekako pogladimo in se pogovorimo tako, da stvari zopet gredo naprej. Kot ste najbrž ugotovili, se tale moj komentar v tem delu bolj nanaša na vzgojne in podobne probleme in ne na dejavnost, s katero se ukvarjamo. Je že tako, da se moramo včasih ukvarjati tudi s tem, da nam je kasneje lepše.

Sicer pa, kot boste iz poročil videli, so naši športni plezalci zagnani in so dosegli nekaj res odličnih uvrstitev. Odlično se je odrezal Matic, saj se je v državnem prvenstvu skupno uvrstil na fantastično drugo mesto. Katja se tudi počasi vzpenja in tako sta oba kar dober vzor najmlajšim, ki se šele začenjajo ukvarjati s plezanjem. Med bolj izkušenimi pa seveda ne moremo mimo Tjaše, ki je že drugo leto zapored s preplezanimi težkimi smermi v skali izpolnila kriterije za kategorizirano športnico in seveda Nejca, ki je preplezal svojo prvo smer z oceno 8a in prav tako izpolnil kriterije za kategorizacijo. Seveda se taki rezultati lahko dosežejo le s trdim treningom in velikim samoodpovedovanjem. Naši rezultati so dobro znani tudi javnosti v Posavju in klub ima v občini priznan visok status, kar se vsako leto pokaže ob podpisu pogodbe z Občino, kjer se določijo sredstva za izpeljavo naših programov.

Seveda vsega tega ne bi bilo brez nekaterih posameznikov, ki že dlje časa večino svojega prostega časa posvetijo delu v klubu. Najbrž veste, kdo so, vendar naj se vseeno zahvalim Andreju za njegovo neumorno delo pri opremljanju plezališč, ki za nas pomenijo toliko, kot rastlinam sonce in voda. Z najmlajšimi sta se pri treningih trudili Sandra in Alenka in brez njunega dela bi lahko tudi kmalu zaprli "štacuno". Z vzgojo novih alpinistov pa se je vse leto trudil Matej, ki mu je uspelo izpeljati alpinistično šolo. Ta nam bo mogoče v naslednjih letih dala celo kakšnega novega alpinista in alpinistko. Tisti, ki se ukvarjamo z alpinizmom, smo opravili vsak po nekaj lepih plezarij, svoje sanje pa je na odpravi v Južno Ameriko dosanjala Sandra s prvenstvenim vzponom v atraktivni steni Sfinge. Da pa se lahko ukvarjamo s temi našimi lepimi športi, mora seveda biti klub tudi organizacijsko urejen in zato gre posebna zahvala Leonidi, ki skrbi za to, da ostali, predvsem pa sam, nimamo s tem skoraj nobenih skrbi. Naj mi ne zamerijo tisti, za katere vem, da tudi večkrat pomagajo po svojih močeh ali pa se trudijo na tekmah, pa jih tu nisem omenil, toda po dejanjih tistih, ki so pohvaljeni, lahko

vidite, da je za to potrebno doseči zares visok nivo. In lahko smo ponosni, da imamo v klubu take tekmovalce, alpiniste, inštruktorje in predvsem prijatelje. Na koncu pa bi predvsem želel, da vsi, ki se boste pretolkli skozi tole besedilo, posebno pozornost posvetite zadnji besedi prejšnjega stavka.

Gorazd Pozvek

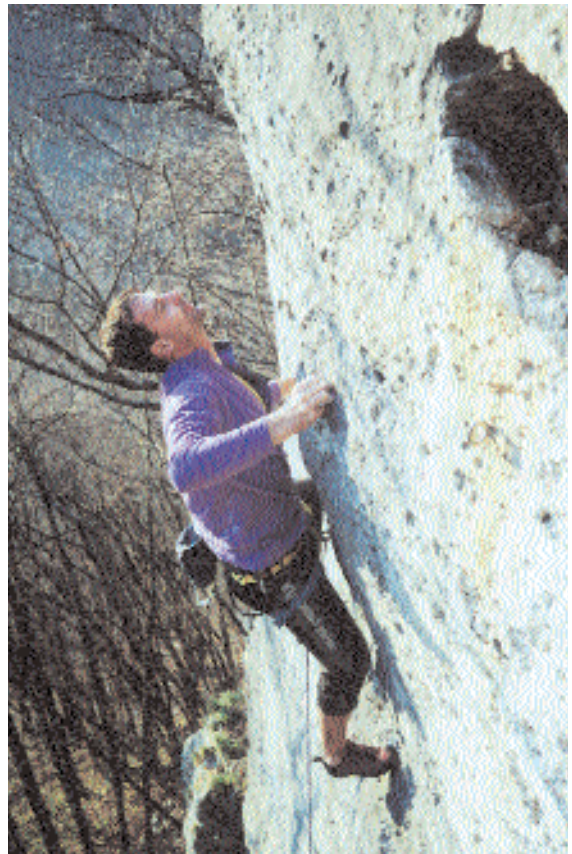
POROČILA

RAZMIŠLJANJA O ALPINIZMU

Sezona, ki je za nami, je bila iz alpinističnega vidika kar uspešna. Sorazmerno s številom članov kluba je bilo tudi alpinističnih vzponov. Številka, ki se letos vrti okoli 200, res ni presenetljiva in težko lahko rečem, da je to največ, kar zmoremo. V vseh nas so še re-zerve, ki bi jih v bodoče lahko bolje izkoristili.

Rezultati, ki smo jih dosegli zadnjo sezono so plod trdega dela tistih, ki se trudijo ostati med najboljšimi. Povečalo se je tudi število vzponov mlajših plezalcev, predvsem pripravnikov, tistih, ki so končali alpinistično šolo in pridobivajo svoje prve izkušnje. Najboljši med njimi so samo korak pred prvim mejnikom, samostojnim plezanjem v gorah. Seveda od njih veliko pričakujemo, saj so odraz našega truda in dolgoletnega dela.

Ne glede na število vzponov pa se kvaliteta in težavnost ne zmanjšujeta. Prav tako se ne

Matej Zorko - načelnik za alpinizem
(Mato je načelnik zato, ker je res alpinist po srcu.)
V smeri Child in time, VIII. A bo šlo?
- Nadaljevanje na str. 17

zmanjšuje število članov. Aktivnih je bilo v prejšnji sezoni 27. Mogoče se ne sliši tako malo, toda tisti, ki malo bolje poznajo razmere na našem klubu, vedo, da imata največ zaslug, da klub uspešno deluje, le eden ali dva člana. Po številu vzponov je na prvem mestu Gorazd Pozvek, ki jih ima kar 25. Sledita mu Arnold Koštomaj ter Sadra Voglar.

Najbolj odmeven dogodek za naš klub pa je bila odprava v perujske Ande, kjer je Sandra Voglar skupaj z Tanjo Rojs in Andrejem Grmovškom iz Maribora preplezala prvenstveno smer v steni El Sfinge.

In kako kaže?

Izkušnje so pokazale, da je lahko klub deluje, če ima zadosti vzgojnega kadra in podmladka. Zato smo tudi letos, kakor skoraj vsako leto razpisali alpinistično šolo, s katero poskušamo pridobiti čim večje število članov, in tako zagotoviti razvoj alpinizma v tem delu Slovenije. Do sedaj nam je to vedno uspelo. Žal je alpinizem šport, ki se ga ne da naučiti čez noč, temveč je potrebno več let trdega in napornega dela ter veliko volje, da postaneš pravi alpinist - ne samo z dejanji temveč tudi po srcu.

Matej Zorko

ŠPORTNO PLEZANJE

• KDO SMO

Smo majhen klub in v majhnosti je naša moč. Kako smo veliki je že bilo opaziti na skupnih turah, ko smo bili večkrat pohvaljeni kot zelo pozitiven klub. Ljudje radi pohvalijo sodelovanje in spodbujanje naših otrok. To da vložnemu delu posebno vrednost.

Več kot očitno je že, da se o našem klubu v Posavju že kar dosti ve. Novih članov, predvsem mladih, je iz leta v leto več. Nekakako pa nastaja praznina na točki, kjer naj bi mesto zavzeli novi kadri. Potreba po le teh je velika. Iz leta v leto je v klubu več dela, krog inštruktorjev pa se ne poveča. Na tem področju bi bilo nujno nekaj postoriti.

Krog tekmovalcev smo v tej sezoni še malo povečali. Morda je bila ta odločitev hitra, morda pa nam je to nov izziv.

Prvič sem sprejela tudi vlogo načelnice za športno plezanje. Področje športnega plezanja je zelo široko: tu so dnevni treningi, plezanje v plezališčih, tekme, skupne ture ... Sama se tega zavedam, morda se nekateri inštruktorji manj. Zavedam pa se tudi napake, da še nisem izoblikovala natančnih načrtov treningov za tekmovalce in inštruktorje, se pa zato trudim z vsemi obdržati trden stik. Rezultati ostajajo, nekateri so boljši, drugi slabši. Težko je držati vedno višji nivo.

Konkurenca je huda.

Red, disciplina, poslušnost, pomoč, nasveti ... naj nas vodijo in popeljejo še višje po lestvici uspehov, morda končno spet do nove zmage na državnem prvenstvu.

Z veseljem v skalo, na plastiko. Naj oprimkov ne zmanjka.

“Kak fajn”, da je svet velik ...

• REZULTATI

DRŽAVNO PRVENSTVO 2001

kadetinje (6 tekmovalk)

Tjaša Zakšek	4. mesto	4,4,3
--------------	----------	-------

starejši dečki (28 tekmovalcev)

Nejc Pozvek	5. mesto	4,6,6
-------------	----------	-------

Jaka Bernardič	24. mesto	23,21,22
----------------	-----------	----------

cicibani (34 tekmovalcev)

Matic Trebušak	2. mesto	2,4,4,3,2
----------------	----------	-----------

Ambrož Novak	31. mesto	29,28,25,24,24
--------------	-----------	----------------

cicibanke (15 tekmovalk)

Katja Krejan	5. mesto	0,6,8,12,2
--------------	----------	------------

Glede na rezultate pretekle sezone so vsi tekmovalci dosegli boljše rezultate. Vsako leto pa je organiziranih manj tekem za državno prvenstvo, kar je morda manjša motivacija za tekmovalce srednjih in starejših kategorij.

PRVENSTVO OSNOVNOŠOLCEV VZHODNE SLOVENIJE 2002

V marcu in aprilu smo plezalci vzhodne Slovenije izpeljali že tretje prvenstvo osnovnošolcev vzhodne Slovenije. Organizirane so bile štiri tekme. Prvo smo uspešno izpeljali v brestaniški osnovni šoli na naši umetni steni, tekme pa so bile še v Mariboru, Slovenj Gradcu in Celju.

Tekem za pokal se je udeležilo 13 tekmovalcev

starejši dečki (18 tekmovalcev)

Simon Perčič	8. mesto	6,6,0,10
--------------	----------	----------

Jaka Bernardič	12. mesto	9,9,8,0
----------------	-----------	---------

mlajše deklice (10 tekmovalk)

Katja Krejan	2. mesto	2,2,2,2
--------------	----------	---------

mlajši dečki (17 tekmovalcev)

Matic Trebušak	3. mesto	4,3,3,2
Izak Kelek	10. mesto	12,9,11,7

cicibanke (26 tekmovalk)

Lara Dojer	6. mesto	4,6,8,7
Viktorija Kos	16. mesto	8,0,0,0
Tamara Lopatič	19. mesto	9,0,0,0
Tjaša Sušin	22. mesto	13,0,0,0

cicibani (37 tekmovalcev)

Ambrož Novak	11. mesto	7,10,11,11
Tomaž Perčič	15. mesto	16,15,0,17
Miha Škafar	31. mesto	18,0,0,0

• TRENINGI

športnih plezalcev še vedno potekajo v brestaniški osnovni šoli. V jeseni nas je v krožku presenetilo izjemno veliko število novih mladih članov. Ker je stena majhna, strokovnega kadra pa malo, nam je zmanjkovalo idej, kam in kako z vsemi otroki. Razdelili smo jih po skupinah. Medtem, ko je ena skupina plezala, je druga vadila splošno moč z rekviziti, ki nam jih nudi dvorana. Kot ugotavljamo vsako leto, je boulder stena še vedno premajhna, saj se število tekmovalcev veča in s tem tudi potreba po kvalitetnejših treningih. V izdelavi pa je že tudi "deska", kar bo pripomoglo pri razporeditvi tekmovalcev na treningu, kakor tudi pri izboljšanju treninga maksimalne moči.

• ODPRAVA**TAJSKA**

Andrej Sotelšek je bil februarja na športno plezalni odpravi na Tajskem. S soplezalcem Simonom Margonom sta preplezala veliko smeri, predvsem na pogled do težavnosti 7c. Zaradi poškodbe prsta mu je bilo onemogočeno na pogled preplezati še kakšno težjo smer.

• SKUPNE TURE**OMIŠ**

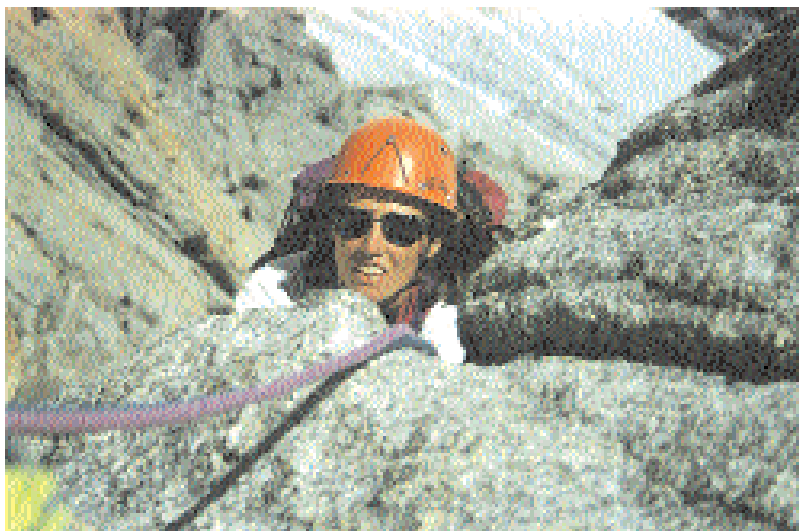
V času prvomajskih počitnic je bila izvedena skupna tura v Omiš. Udeležili so se je mlajši člani kluba, predvsem tekmovalci. Preplezali so veliko smeri, predvsem na pogled in uspeli na ta način premagati smeri težavnosti do 6b. Maticu Trebušaku in Jaki Bernardiču je z rdečo piko uspelo preplezati smer težavnosti 6c, kar je največ doslej. Prav tako je bila uspešna Alenka Krejan, saj je uspela na pogled v smeri 7a.

ARGENTIERE, ARCA

Med prvomajskimi počitnicami so se starejši plezalci podali v plezališča v okolico francoskega Argentiera in italijanskega Arca. Tu so prav tako plezali izključno na pogled. Med vsemi je bil najuspešnejši Nejc Pozvek, saj je bil v Franciji uspešen na pogled v svoji do sedaj najtežji smeri težavnosti 7b+, kar je v plezališčih Arca samo še potrdil.

• NOVA PLEZALIŠČA

Že v lanski sezoni je pri Brestanici nastalo novo plezališče Za Savo. Ob šestih starih smereh je bilo opremljenih še pet novih. Prav tako je v bližini nastal nov sektor s še sedmimi smermi. Tako smo v kratkem Posavci dobili zelo kvalitetno plezališče. Težavnost smeri sega od 5c pa do 8a. Smeri so v celoti opremljene. Avtor vseh smeri je Andrej Sotelšek.

Aleksandra Voglar - načelnica za športno plezanje
(Sandra zelo rada dela z otroki, je pa tudi odlična alpinistka.)

Vso opremo za urejanje in preurejanje plezališč je kupil klub, kar je bila v lanskem letu velika investicija. Zato smo se letos ponovno javili na razpis Komisije za športno plezanje in tako nekaj opreme od njih že dobili.

Aleksandra Voglar

OPREMLJANJE PLEZALIŠČ

NAD SAVO

Plezališče Nad Savo, v katerem je dvanajst novih smeri, dolgih od 12 do 27 m, je nastalo med januarjem in aprilom 2001. Težavnost smeri se giblje med 6a+ in 8a.

Dostop do plezališča so 23. 3. 2001 nadelali člani kluba.

V glavnem je opremljeno z zateznimi sidri TRI-FIX Triglav, M10, pocinkanimi. Varovališča so izdelana doma; iz pocinkane verige, verižnih spojk in vponke. Med zadnjimi smermi v tem plezališču so nastale Renčeči polh, Strippy, Barbapapa in Čokoladna hišica; te so opremljene z nerjavečimi zateznimi sidri UPAT M10 z dvojno zagozdo (povečana nosilnost na izvlek) in nerjavečimi Fixe varovališči.

Smer Strippy je očistil in opremil Marko Zalokar, Matej Zorko pa smer Barbapapa. Vse ostale smeri je opremil Andrej Sotelšek.

Porabljena oprema:

zatezna sidra TRI-FIX Triglav, M 10	100 kosov
doma izdelana varovališča	9 kosov
nerjaveča zatezna sidra	36 kosov
nerjaveča Fixe varovališča	4 kosi
pocinkana veriga 10 mm	10 metrov

BOHOR - PEKEL

Staro je približno tri leta. Sektor Nad mlinom je v glavnem izkoriščen, v maju 2001 pa je bil opremljen še en nekoliko težji projekt na steni Nad slapom Pekel. Ta stena nudi še kar nekaj možnosti; skupno za približno 10 smeri (v glavnem težjih). Problem je predvsem dostop.

Smer je opremljena z zateznimi sidri TRI-FIX Triglav, M10, pocinkanimi. Varovališče je nerjaveče, Fixe.

Smeri je očistil in opremil Andrej Sotelšek.

Porabljena oprema:

zatezna sidra TRI-FIX Triglav	10 kosov
nerjaveča Fixe varovališča	1 kos

DVORIŠKA HOSTA (GORA, ZG. SAVA)

Nastalo je med majem in septembrom 2001. V plezališču je sedem novih smeri, dolgih od 12 do 20 m. Težavnost je med 5b in 7a.

Dostop do plezališča so 8. in 9. 9. ter 20.10. 2001 nadelali člani kluba.

V celoti je opremljeno z lepljenimi nerjavečimi Fixe klini in varovališči. Lepilo: Sikapur.

Vse smeri je opremil Andrej Sotelšek. Pri čiščenju in lepljenju je pomagal Mitja Voglar.

Porabljena oprema:

nerjaveči Fixe klini (lepljeni)	55 kosov
nerjaveča Fixe varovališča (lepljena)	7 kosov
lepilo Sikapur	4 kilograme

ARMEŠKO

Plezališče smo preopremljali v septembru in oktobru 2001. Na novo je opremljenih deset smeri, in sicer od Brez raza do Za mamico.

Nove smeri so v celoti preopremljene z lepljenimi nerjavečimi Fixe klini in varovališči. Lepilo: Sikapur.

Vse smeri je preopremil Andrej Sotelšek. Pri čiščenju in lepljenju je pomagal Mitja Voglar.

Porabljena oprema:

nerjaveči Fixe klini (lepljeni)	66 kosov
nerjaveča Fixe varovališča (lepljena)	10 kosov
lepilo Sikapur	6 kg

Andrej Sotelšek

Andrej Sotelšek
- najboljši športni plezalec v Posavju
in neumoren urejevalec plezališč

NAČRTI

ALPINISTOV (februar - december 2002)

FEBRUAR	Vršič Gozd Martuljek skupina Ponc	skupna tura s tečajniki, plezanje v grapah in alpinistično smučanje
APRIL	Chamonix Omiš	skupna tura z alpinističnimi pripravniki in priprava na odpravo skupna tura v hrvaška plezališča
JUNIJ	Debela peč	plezanje alpinističnih smeri, učenje skalne tehnike
JULIJ	Peru	odprava Posavskega alpinističnega kluba v Cordiljero Blanco
AVGUST	S. Amerika	individualna odprava v El. Capitan
SEPTEMBER	Korošica	skupna tura s tečajniki - ponovitev snovi iz alpinistične šole, plezanje v okoliških stenah
NOVEMBER	Vršič	izpiti za alpinistične pripravnike
DECEMBER	Bohor	zaključek alpinistične sezone, tradicionalni pohod na Bohor

Matej Zorko

ŠPORTNIH PLEZALCEV (maj 2002- maj 2003)

Organizacija treningov v telovadnici v Brestanici v času šolskega pouka

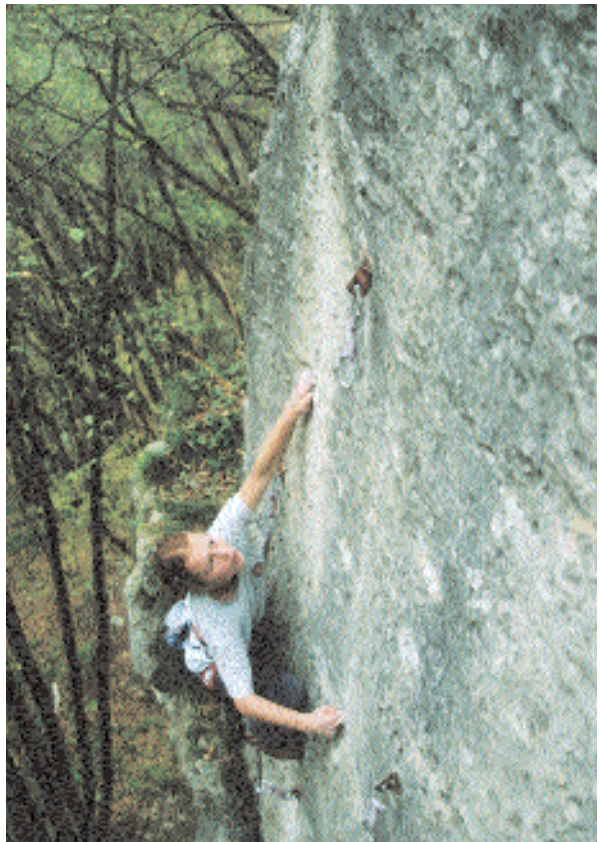
Trening naj bi se izvajal do petkrat tedensko na mali steni in trikrat tedensko na veliki. Trajal naj bi najmanj dve uri: 20 min. aktivno ogrevanje in raztezanje, 90 min. plezanje in 10 min. raztezanja na koncu treninga. Na treningu morata biti vedno prisotna najmanj dva inštruktorja (velika in mala stena).

Trudili se bomo izpeljati vsaj enkrat mesečno trening na kateri drugi manjši ali večji steni v Sloveniji ali morda Avstriji .

V lepem vremenu naj bi izvedli čim več treningov v naravi, v bližnjih plezališčih: Armeško, Nad Savo, Golek ... Med poletnimi počitnicami se bodo treningi izvajali v naravnih plezališčih. (Vsem tekmovalcem bodo dodeljene vrvi ali vsaj ena za par. Po dogovoru naj tečajniki pokličejo inštruktorja ali starejšega plezalca za pomoč v plezališčih.)

Koledar tekmovanj državnega prvenstva 2002

Novost pri tekmovanju za državno prvenstvo je, da ni več organiziranih "B" tekem, saj sta se zelo kvalitetno začela odvijati pokala Vzhodne (že tri leta) in Zahodne Slovenije v marcu in aprilu vsako leto. Urnik bi bil tako prenatrpan. Verjetno bodo v kratkem tudi te tekme postale del državnega prvenstva.

Tjaša Zakšek, najboljša mlada plezalka (Armeško, Brez raza, VII+)

TEŽAVNOST

datum	kraj	Kategorije
11. maj	Kranj	srednje in mlajše
12. maj	Kranj	starejše
9. junij	Trbovlje	srednje in mlajše
7. september	Gozd Martuljek	srednje
14. september	Kranj	starejše
15. september	Kranj	srednje in mlajše
22. september	Grosuplje	mlajše
5. oktober	Radovljica	srednje
12. oktober	Ptuj	mlajše
13. oktober	Trbovlje	starejše
2. november	Slovenj Gradec	mlajše
7. december	Škofja Loka	starejše
8. december	Škofja Loka	srednje in mlajše

BALVANSKO PLEZANJE:

datum	kraj	Kategorije
6. julij	Škofja Loka	starejše
7. julij	Škofja Loka	srednje in mlajše
7. december	Škofja Loka	srednje in mlajše
8. december	Škofja Loka	starejše

Nejc Pozvek, v smeri z oceno 7 b+, na pogled, Francija - Fressineres

HITROST

datum

1. junij
2. junij

kraj

Gozd Martuljek
Gozd Martuljek

Kategorije

mlajše in srednje
starejše

Opozorilo: Možne so še določene spremembe datumov in odpovedi tekem.

Obisk plezališč in skupne ture:

mesec

MAJ

JUNIJ

JULIJ

AVGUST

SEPTEMBER

OKTOBER

NOVEMBER-FEBRUAR

MAREC

APRIL

MAJ

skupna tura

Omiš, Argentiere
Paklenica

Istra, Osp, Mišja Peč
Sardinija

obisk plezališč

Kotečnik, Luknja
Kotečnik, Luknja
Luknja, Kotečnik, Verd
plezalno-planinski
tabor na Koroškem
Kotečnik, Luknja
Osp, Mišja Peč, Črni Kal
Osp, Mišja Peč, Črni Kal
Osp, Mišja Peč
Kotečnik, Luknja

Izobraževanje:

- zaključek začetnega tečaja za športne plezalce
- udeležba na izpitih za športne plezalce
- udeležba na izpitih za inštruktorje

Aleksandra Voglar

NAŠI ZAČETKI

Mamica me je pripeljala pred plezalno steno. Sonce je zelo lepo sijalo. Ptiki so lepo peli. Strah me je bilo, ko sem videla steno, ki je bila zelo visoka. Na začetku je bila zelo strma. Razgibali smo se. Na sebe sem dala pas. Privezala sem si varovalno vrv. Plezala sem kar v kavbojkah, a z lahkoto.

To je bilo moje prvo plezanje na plezalni steni in imela sem se zelo lepo.

Saša Bajc, 7 let

Plezati sem začel, ko sem bil še zelo mlad. Moj prvi večji podvig je bila ograjica na moji otroški posteljici. Hitro sem napredoval, tako da sem kmalu preplezal že vse ovire v stanovanju. Ko smo se igrali v parku, kjer je rudniški spomenik, sem bil kmalu na vrhu spomenika, ki je bil za mojo takratno starost in višino kar precej visok.

Ulovil me pa takrat tudi ni nihče. Ko smo se v vrtcu odpravljali na sprehod, sem se prvi obul in stekel pred vrtec splezat na drevo.

Tako sem nadaljeval do lanskega novembra, ko sem na televiziji videl oglas posavskega alpinističnega kluba. Z bratom sva šla pogledat, kaj je to. Oba je navdušilo, a samo jaz redno treniram. Do zdaj nisem zamudil še nobenega treninga. V Brestanici imamo za treninge dve umetni steni, na katerih lahko treniramo. Hodim tudi na tekme, zato treniram vsak dan, samo ob sobotah in nedeljah ne. Ko je bilo lepo vreme, smo odšli tudi v Armeško in v plezališče Za Savo plezat na naravno steno. Še bolj mi je bilo všeč kot v telovadnici na umetni. Prvič sem na naravni steni preplezal težavnost 6a+. Žal mi je, ker do zdaj ni bilo veliko lepega vremena, da bi lahko šli plezat na prosto.

Spoznal sem veliko novih prijateljev, s katerimi se tudi zelo dobro razumemo.

Izak Kelek, 13 let

Plezanje kot šport me prej ni nikoli zanimal, pa ne zato, ker ni zanimiv, je namreč nekaj posebnega, ampak zato, ker smo se s starši pač odločili, da je tenis veliko bolj primerna izbira, vsaj zaradi njegove bližine. Tako sem med vso osnovno šolo pridno trenirala tenis, a ob vstopu v srednjo šolo sem treninge nehala redno obiskovati.

V tem času pa je moj brat Ambrož začel plezati in kmalu se je priključil tudi ati. Nekega dne sem se odpravila z njima in tudi sama poizkusila. Najprej me je bilo seveda strah, predvsem zaradi višine, a občutek na vrhu je bil fantastičen.

Kasneje smo se s starši in bratom udeležili poletnega tabora in v meni je počasi začela gorati želja, da bi se plezanja lotila bolj resno, vsaj toliko kolikor bi dopuščal čas.

In res. Leto dni kasneje sem se priključila klubu. Ne morem reči, da sem redna obiskovalka treningov, saj mi ob šoli ne ostane veliko prostega časa. Tako je pač,

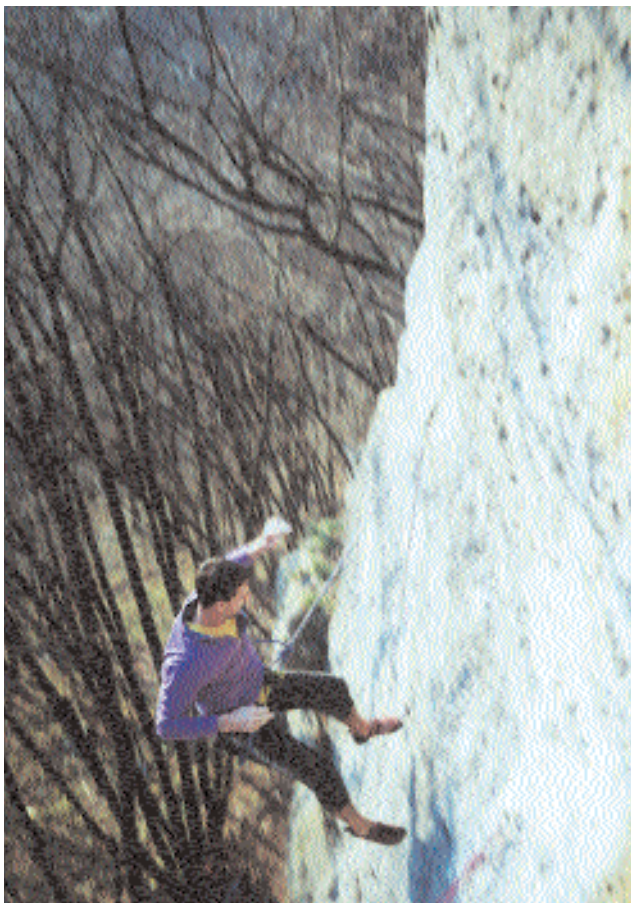
če poskušaš biti med boljšimi dijaki v srednji šoli.

Plezanje mi predstavlja predvsem način sprostitve, ko pozabim na šolske skrbi in pošljem možgane na pašo. Sproščen odnos in dobra družba pa sta samo še dodatna razloga, ki potrjujeta, da je bila moja izbira pravilna.

Maruša Novak, 16 let

Today I'm going to talk about climbing. Climbing is my favourite sport and I've trained it more than two years. I train sport climbing in Brestanica. There is a big plastic and small plastic wall. There are a lot of plastic holders on the walls. Climbing is divided in two parts: sport climbing and alpine climbing. My best result in the State Climb Championship was 15th place. But in real mountains I've climbed a climbway which was marked with 6c. For this sport you must have a lot of equipment like climbing helmet, a climbing belt, a rope and climbing shoes.

If you want to be good in this sport, you must train a lot. When I climbed in Kranj, where is the biggest plastic wall in Slovenia, I was eighteenth. There I met Tomo Česen who is one of the best mountain climbers in Slovenia. For this sport you must be persistent, patient and clever. I'm too young to climb in real mountains, because you must have a lot of equipment, a good technique and you must be in a good shape. I like climbing in the mountains, because you are connected with nature. Uptill now I've climbed in Liboje, Armeško, Osp, Za Savo, Črni Kal and so on. I hope, that in the future I will train a lot and climb a climbway, which will be marked with 7a.

Jaka Bernardič, 14 let

Matej Zorko ... malo je manjkalo ...

TEKMOVALI SMO

BRESTANICA 2002

Letos je bila tekma tudi v Brestanici. Na njej sem se zelo dobro odrezal, saj sem bil kar sedmi. To je moje najboljše doseženo mesto do sedaj, zato sem bil zelo vesel. Mogoče je k moji uvrstitvi malo pripomogel tudi domač teren in bolj intenzivni treningi.

Ta tekma je bila tekma za vzhodno prvenstvo, zdaj pa se bliža čas, ko se bo začelo pravo državno prvenstvo. Te tekme so zelo naporne, a kljub temu upam, da se bom na kateri od njih dobro odrezal.

Ambrož Novak, 9 let

MOJA PRVA ZMAGA

Matic Trebušak - naš mladi up, reprezentant Slovenije v mlajši kategoriji.

Zgodaj zjutraj smo se odpeljali izpred hotela Sremitč. Vožnja v Maribor je bila (verjetno vsak ve) dolga in dolgočasna. Ampak mi, plezalci kot plezalci, vožnjo prespimo. Tako smo prispeli v Maribor spočiti in umirjeni. Sledilo je ogrevanje. Tekma je bila balvanska in prijateljska, kar pomeni manj psihičnega pritiska. To mi ustreza. Ugotovil sem tudi, da je tu moj najhujši tekmeč Jernej Kruder. In tako se je počasi začelo: demonstracija smeri, ogled smeri, prvi tekmovalci ... prišel sem na vrsto.

1. balvan: prišel, videl, zlezel.
2. balvan: prišel, videl, zlezel.
3. balvan: prišel, videl, padel.

Rezultat: razočaranje, a ne za dolgo, saj sta tudi dva močna konkurenta obvisela na istem grifu kot jaz.

Sledilo je super finale, ker nas ni nihče prehitel. Nastopil sem prvi. Stop nekoliko lažji, sredina težka, vrh pa totalno zariban. Prišel sem čez sredino. Pred vrhom sem dvakrat vdihnil, se zbral, nato pa hop hop in sem jo splezal.

Zdaj sta bila na vrsti konkurenta. Oba sta v prvem poskusu omahnila, kar pomeni, da sem - zmagal! Tako sem prvič premagal vse, tudi Jerneja. S to tekmo mi je uspel dolgoletni cilj, premagati najhujšega tekmečca.

Za piko na i pa so poskrbeli tudi moji klubski kolegi, saj so se tudi oni odlično odrezali.

Matic Trebušak, 12 let

TABORJENJE

PAKLENICA

Ob pol štirih začne zvoniti budilka. Simon skoči iz postelje, me zbudi in reče: "Tomaž, na morje gremo!"

Hitro se preoblečeva in stečeva proti avtu. Vožnja se je začela. Čez štiri dolge ure smo prispeli v Nin pri Zadru. Razpakirali smo.

Po kohanju smo sklenili, da si ogledamo Paklenico, o kateri smo velikokrat slišali, da je lepa. Plezalne opreme nismo jemali s seboj, saj smo rekli, da gremo le malo pogledat. Ko smo prispeli, nam je bilo takoj žal. Ko smo vstopili v ta park, nas je prevzela lepota skal, gozdov in potočkov in kotanj, kjer smo se nekateri že namakali. Tako blizu morja, pa tako drugačen svet. S prehajali smo se po potkah in opazovali plezalce. Tukaj so plezale cele družine: mamice, očki in otroci od majhnega do največjega. S Simonom naju je kar držalo, da bi poskusila preplezati kako smer, ampak brez opreme ni šlo. Pot je postajala vse ožja in strmejša, narava pa vse lepša. Mamici se ni dalo iti dalje, jaz pa sem bil tudi utrujen, pa še obut sem bil v sandale, zato sem težko hodil. Simon in ati z najmlajšim bratcem Denisom za vratom so nadaljevali pot, midva z mamico pa sva sedla na klopco in občudovala naravo. Gledala sva plezalce in pa tablo, kjer so bile označene smeri in težavnostne stopnje. Ko sta se ati in Simon vrnila, smo še malo posedeli ob kotanji z vodo in namakali noge. Voda je bila kar mrzla. Naredili smo nekaj posnetkov. Simonu je bil najbolj pri srcu Aničin Kuk, tako se menda reče tisti steni, ki je bila še posebno lepo obsijana s soncem. Bilo je kar čarobno. Simon in jaz sva nagovarjala ateka, naj vpraša, ali si lahko sposodimo opremo. Vrnili smo se k vratarju, ta pa je na naše veliko razočaranje rekel, da opreme ne posojajo. Bili smo zelo slabe volje, saj je bilo toliko smeri in to kakršnih hočeš. Od lažjih do težjih. Mamica nas je tolažila, da bomo drugo leto spet prišli sem na morje in da takrat ne bomo pustili opreme doma. Mislim, da je celo mamico malo prijelo, saj je rekla, da si bo tudi ona kupila plezalni pas, če jo bo le kdo varoval. Malo smo se potolažili in vrnili v Nin.

Saj leto kar hitro mine. Drugo leto bova gotovo že bolje plezala, pa še ati je obljubil, da se bo naučil varovati.

Sedaj je maj in le še dva meseca, pa gremo na morje. Veselim se že ponovnega srečanja s Paklenico.

Tomaž Perčič, 10 let

GOZD MARTULJEK (15.-19. 8. 2001)

Odpravili smo se taborit v Gozd Martuljek blizu avstrijske meje. Tamkajšnji kamp je bil lepo urejen. Imel je celo odprti bazen. Svoj prostor smo našli v senci pod dvema drevesoma.

Čez dan smo kolesarili po različnih poteh in se kopali v bazenu. Enkrat smo se odpravili plezat tudi čez mejo. Ko smo prispeli do parkirišča, smo se najprej zbrali, nato pa skupaj odšli do plezališča. Tam so bile zanimive smeri. Jaz sem šel plezat dve smeri težavnostne stopnje 6+ in eno 5+. Prve nisem zmozel, drugi dve pa sem brez večjih težav. Pri prvi 6+ sem prišel skoraj do vrha. Da nisem priplezal do vrha, ni bil kriv prevelik fizični napor, temveč psihičen napor. Smer je bila namreč kar visoka, varoval pa me je ati. Ker se je s plezanjem komaj začel ukvarjati, mu še nisem popolnoma zaupal. Svoje plezanje v tej smeri sem končal na polici, s katere je bil lep razgled. Po končanem treningu smo odšli nazaj v kamp.

Naslednje dni smo se podali s kolesi v trgovino in na vožnje po okolici. Naslednji dnevi pa so v glavnem potekali skoraj enako. Ker smo počasi imeli že vsega dovolj, smo se odpravili nazaj proti domu.

Simon Perčič, 13 let

OMIŠ (27. 4.- 4. 5. 2002)

Med prvomajskimi prazniki smo odšli s klubom na priprave v Omiš. Taborili smo v kampu "Lisična". Vsak dan smo po zajtrku odšli do plezališča. Prvi dan smo se odpeljali v Brelo, kjer je stena s čudovitim razgledom. Plezali smo še pri Splitu na Marjanu in v Omišu in okoliških plezališčih. Med opoldanskim odmorom smo se kopali v še precej mrzlem morju. Zvečer smo s prijatelji igrali nogomet in družabne igre.

V torek smo imeli dan počitka, zato sem s starši odšla na otok Brač, v mesto Bol, kjer smo si ogledali teniški dvboj Ane Kurnikove in Ukrajinke Julije.

Tako sem preživela lepe prvomajske praznike, saj smo se imeli lepo.

Lara Dojer, 10 let

V soboto 27. aprila 2002 smo se odpravili za teden dni v Omiš. Tja smo se vozili sedem ur . V kampu so nas lepo sprejeli. Postavili smo šotore . Naslednji dan smo šli plezat v plezališče Brelo. Bilo mi je všeč. Prvič v drugačni skali. Prej sem plezala samo v Armeškem in Kotečniku, zato pa je bilo to zame nekaj novega. V plezališču Brelo so se lepo videli otoki in morje. Tisti dan je bilo tudi zelo vroče zato so se nekateri po plezanju kopali v morju.

Odšli smo nazaj v kamp in do večerje smo lahko delali, kar smo hoteli. Nekateri so se šli umiti, drugi so šli v mesto, tretji pa so igrali nogomet ali pa delali kaj drugega. Ta čas, lahko bi rekli prosti čas, je minil zelo hitro in kmalu je bila večerja, ki sta jo vedno skuhala Cvetka in Andrej in vedno je bila odlična. Po večerji pa smo spet delali, kar smo hoteli, potem pa šli spat.

V ponedeljek smo se zbudili, pozajtrkovali in se odpravili v plezališče Marjan. Tam smo lahko videli tudi ogromno kaktusov, saj je to park. V plezališču smo bili približno osem ur. Ob šestih smo se odpravili nazaj v kamp, potem pa se je dogajalo isto kakor v nedeljo.

Torkov dan je bil najlepši, saj smo bili v Dubrovniku. Iz Omiša smo šli že zgodaj zjutraj, vrnili pa smo se utrujeni in zaspani. V Dubrovniku smo videli obzidje, ki je bilo v času Turkov zelo pomembno, saj je varovalo mesto, sedaj pa je znamenitost, ki si jo mnogi ljudje z veseljem ogledajo.

Alenka Krejan v smeri Dolores, 6b, Osp

Ogledali smo si tudi mesto. Potem pa smo si zaželeli pico. Kasneje smo se ustavili še v čudovitem obmorskem mestecu Makarska, kjer smo si privoščili odličnega sladoleda, nato pa smo se vrnili v kemp.

V sredo in četrtek smo plezali v Omišu. V sredo smo se tudi kopali.

V četrtek sem preplezala svojo prvo težjo smer z varovanjem od zgoraj, in sicer 6b+. Smer je bila kar težka. Malo me je "našutalo", a sem vztrajala in jo splezala do vrha.

V petek smo šli spet v plezališče Marjan. Tam sem preplezala svojo prvo lažjo smer na pogled. Bilo je lahko, ker nisem imela nobenega strahu, tako sem prav

uživala. Kasneje pa sem se preizkusila še v smeri z oceno 6c, z varovanjem od zgoraj, saj težjih smeri še nisem vajena plezati naprej. Bila je težka in strah me je bilo, da je ne bom preplezala. Ampak sem stisnila zobe in zmagala. Bila sem zelo vesela. Tudi ostali so uspešno plezali.

Katja Krejan v smeri Gargamel, 6a.
(pod budnim spremstvom svoje sestre Alenke
- inštruktorice športnega plezanja)

V soboto je bil zadnji dan našega taborjenja. Zjutraj sva se z Alenko zbudili in pospravile šotor in druge stvari. Potem smo jedli zajtrk vse pospravili in odšli iz kampa v Omiš na sladoled, saj smo morali počakati, da je Andrej preplezal še svojo smer. Ob 14. uri pa smo se odpeljali proti Sloveniji. Komaj smo že čakali, da pridemo domov, saj smo bili utrujeni in želeli smo si, da bi končno videli naš domači kraj. Želja se nam je res izpolnila.

Katja Krejan, 12 let

OČARALO NAS JE

V KRALJESTVU JULIJCEV

"Napiši kaj za Bilten."

"A jaz?"

"Ti, ja, s teboj govorim," so bile besede našega predsednika.

"Pa saj veš, da človek ni vedno razpoložen za pisanje, da smo enkrat veseli, drugič žalostni in da ni rečeno, da bo pisanje OK," še tarnam na glas, potem pa obmolknem, ker so moje vsakdanje misli že prekinjene. Z njimi sem že v kraljestvu naši gora.

Kako zavidam vsem, ki gore opazujejo kar z domačega praga ali vsaj z bližnjega griča. A četudi bi se jih hotela izogniti, se jim ne morem. Vedno znova se vračam v njihova prostranstva, spoznavam jih, a jih verjetno ne bom nikdar spoznala v celoti. Prav muhaste so. Včasih so neverjetno lepe in prijazne, spet drugič ti pokažejo zobe. In tako je v gorah vedno drugače, neponovljivo. Vsak zase in vsak v sebi jih doživljamo: eni se po prvem obisku verjetno ne bodo nikdar več vrnili, drugi pa, drugi se vedno znova vračamo.

Mnogo lepega so mi gore že dale in kar težko se je odločiti, katero nepozabno doživetje bi delila z Vami. Morda polnokrvno feratto na Veliko Koroško Babo, Tursko goro, adrenalinsko plezanje v steni Gradiške Ture, turo na Uršljo goro, domači Bohor. Ne, to "čast" bo imel pristop na lepotico nad Vrati.

Hladno, zgodnjepomladansko jurto nam pove, da bo dan lep in sploh nas ne moti rana ura. Nasprotno. Z nasmeškom na obrazih se podamo na pot proti Gorenjski. Že v Ljubljani imamo učno uro. Naši pogledi so usmerjeni proti Kamniško-Savinjskim Alpam. Vprašanje se glasi: "Poimenuj vrhove od leve proti desni." Potem pa vse tiho je bilo.

A Gorazd je neizprosen: "No ..."

Nekaj malega ve Tjaša, kakšen vrh pozna Alenka, Jože se trudi po svoje in tudi moje poznavanje gora pripomore, da počasi le naštejemo in poimenujemo vrhove od Grintovca do Ojstrice. V prijetnem vzdušju se nam kaj kmalu nudi pogled tudi na Karavanke s Stolom, Begunjščico, Vrtačo in v daljavi pred nami v verigi Julijcev zagledamo naš cilj: Kukovo špico. Vrh je sicer kopen, a v grapi pristopa je še vidna snežna odeja.

"Bom zmogla, bom imela dovolj kondicije?" se sprašujem in ni me sram priznati, da še nikoli nisem imela takšnega občutka, da me je bilo kar malce strah pred neznanim: gibanje v snegu, cepin, dereze, plastnični čevlji, težak nahrbtnik.

Prvi sončni žarki so nas ujeli že takoj po začetnih korakih, ko smo jo ubrali strmo navzgor po strugi Velikega Črlovca. Takoj mi je bilo jasno, da bo za dosego vrha potrebno ogromno volje, moči, vztrajnosti in tudi trme in prvič, kar zahajam v

gore, se vprašam, zakaj to sploh počnem. Zato, zato, ker je potem potrebno tako malo nečesa, da pozabim na vse hudo.

Udobna lovska stezica, na katero naletimo po začetnem strmem vzponu, je pravo nasprotje ostremu, drsečemu kamenju in po njej kaj hitro dosežemo grapo, v kateri sončni žarki še niso stopili debele snežne odeje. Obujemo plastične čevlje. Zame je krst tako hoja v plastičnih čevljih kot tudi hoja z derezami in uporaba cepina. Strmina ne jenja. Boleča utrujenost se naseli v naših mišicah, pod vedno težjim nahrbtnikom zajemamo sapo, sneg se mestoma udara pod nogami, zato je naš korak počasnejši, krajši, previdnejši. Naš cilj, ki bi že zdavnaj moral biti, se je odmaknil za skalnati rob ... in še za enega ... in še za enega. A želeli smo si doseči cilj in vztrajno smo nadaljevali pot do sedla Gulce, od tod pa smo zavili na vršna pobočja Kukove špice. Še nekaj korakov in samo še modrina neba je nad nami, samo še ptice in letala so višje. Obdaja nas neskončna tišina, neskončen mir. Vsak te trenutke doživlja zase, a vseeno smo si tako blizu. Krepak stisk prijateljeve roke, čudovit razgled, priznanje samemu sebi. In moja misel je takoj nato namenjena moji mamici: uspelo mi je, tudi zate, ker mi je popolnoma jasno, da si doma in nisi doma, ker si z mislimi tu gori, z menoj, ker ponavadi skupaj doživlja va to čarobno lepoto naših gora.

Zdi se nam, kot da smo stopili v pravljico in kar ne moremo se odločiti za sestop. Pa vendar, sonce nas opozarja, da moramo nazaj v dolino. Ohranimo zbranost in sestopamo počasi, preudarno, na sneženi strmini pa smo kot razposajeni otroci, ki redkokdaj vidijo sneg. Sonce počasi zahaja za našim očakom Triglavom, mi pa se na izhodiščni točki še enkrat ozremo na osvojeno lepotico in v mislih že brskamo za novimi cilji.

Leonida Lipoglavšek

KRAMARJEVA GRAPA

Na sestanku sva se z Gorazdom dogovorila, da greva v hribe. Vedela sem, da greva na Storžič, a po kateri grapi pa sem zvedela šele v avtu, kjer sem v Planinskem vestniku in vodničku prebrala o Kramarjevi grapi.

Kar nekaj časa sva potrebovala, da sva prišla v dolino Tržiške Bistrice. Peljala sva se po makadamski, ovinkasti cesti vse do doma pod Storžičem. Tam sva se preoblekla, pripravila nahrbtnika in se odpravila.

Ko sva prišla pod grapo, sva dohitela fante iz Ljubljane, ki so štartali pred nama. Najprej sem dala čelado na glavo, nato pa sem si naredila še ostale stvari: pas, dereze... Gorazd mi je dal še "jebovadič", če bi ga slučajno potrebovala. Nato pa sem pospravila nepotrebne zadeve v nahrbtnik in šla za Gorazdom. In tako se je začel uživancija. Kmalu sva prišla do dela, kjer ni bilo snega. Imela sva dve izbiri, ali greva po desni, kjer so trije fantje "draj tular" (možnost bi verjetno izbral Mato),

ali greva po levi, kjer so štirje plezal po skalah. Odločila sva se za skale. Po skalah je kar malce čudno plezati, saj na nogah nimaš plezalnikov, ampak plastične čevlje in dereze, na rokah rokavice. Kjer pa je bila trava in zemlja, pa si lahko pikal z bajlo in je bilo skoraj tako, kot bi plezala v snegu.

Ko sva se razvezala, je bil zopet sneg v grapi. Nekaj časa sva še hodila, nakar se je iz megle prikazal bivak. Tam naju je Gorazd vpisal v knjigo. Spila sva malo soka, da je bil lažji nahrbtnik in šla lepo počasi naprej. Pot je malo vijugala in že sva bila pri drugem "skoku", kjer so se Ljubljanci varovali, midva pa sva kar hitro odpikala mimo.

Ko sem plezala za Gorazdom, sem se občasno ozrla proti nebu in opazovala snežinke, ki so padale z neba. Bile so kot male, drobcene vile, ki poplesavajo in se igrajo v zraku, dokler se ne združijo na tleh v snežne gmote. Na tisoče jih je. Njihova lahkotnost in čarovnija me je čisto prevzela in tako sem pozabila na sivo megleno ozračje. Kmalu sva bila na vrhu. Malo sem bila že izmučena, ko pa sem pojedla energijski ploščici in se odžejala je bilo v trenutku boljše. Polna energije in moči sem sestopala za Gorazdom. Bila sem počasnejša, ker nimam še toliko izkušenj kot on, tako da sem bila še bolj previdna, da ne bi naredila kakšne napake in pot nadaljevala po riti. Nekajkrat sem se ozrla, saj sem slišala ropot opreme. Najprej zaradi megle nisem videla, kdo je, a bliže ko je bil ropot, bolj sem videla kdo stopa iz megle za mano.

Z vrha nisva sestopala po isti grapi, ampak po Žrelu. Po koncu grape pa naju je čakal še sestop do avta. Gorazd je doma pozabil svoje palice, tako da sem mu jih odstopila.

Saj je naša dolžnost (mlajših alpinističnih pripravnikov), da nosimo vso potrebno opremo in po potrebi tudi posodimo alpinistom ali inštruktorjem npr. palice, če imajo probleme s kolenom, ali pa nimajo toliko kondicije (Sandra), nosimo opremo od štrikov do kompletov (za "podtaknit" v naše nahrbtnike). Martin že zdaj jamra, da ima premajhen nahrbtnik. (Za podrobne informacije inštruktorji in alpinisti pokličite Sandro.)

Ker je prej snežilo je bila pot v gozdu zasnežena, tako da nisva dobro videla, kaj je spodaj, ali je led ali je kaj drugega, tako da sva nekajkrat poskusila uloviti belega zajčka, da bi ga doma spekli na žaru.

Tjaša Zakšek

ZIMSKA IDILA

Že na sestanku smo se dogovorili, da gremo v soboto, 3. februarja 2001, na Klemenčo Jamo, kjer naj bi potekal pod Škarjami zimski izobraževalni del alpinistične šole.

Tako smo dopoldan prispeli na mesto, kjer smo pustili avtomobile. Do kočje je bila še dobra ura hoje, naredi smo si nahrbtnike in se odpravili po poti, ki se je vila po gozdu navzgor. Srečno pot pa nam je še zaželel prelep bernski ovčar. Imela sem kar težak nahrbtnik, kar sem zelo dobro občutila, ko je pot zavila strmo navzgor. Težo bi že še prenašala, ampak motilo in predvsem bolelo me je v ramenih, saj so se mi naramnice nahrbtnika prav nesramno zarezovali, tako da sem čutila vsak korak. Hoja navzgor se je neskončno vlekla. Začela sem zaostajati za drugimi. Ob vprašanju, če "gre", sem trmasto odgovorila, "da gre, samo malo počasneje", vendar sem kmalu ostala daleč na repu kolone. Bila sem prav vesela, da ni bilo nikogar v moji bližini, saj sem "preklela" tisti nahrbtnik na vse možne načine. Tudi kakšna solza se je prikradla v oči od bolečine, vendar se nisem dala in sem vztrajno hodila naprej, samo da bi se mi čim prej pred očmi prikazala kočja. Ampak namesto le te sem na naslednjem ovinku zagledala mojo odrešitev, odrešitev mojih neskončnih muk. Nasproti je prišel Kranjčko in nesel moj nahrbtnik do kočje, saj je bilo potrebno hoditi še kar kakšnih 20 minut. Brez nahrbtnika je bilo, kot bi letela, koraki so bili izjemno lahki.

Prispela sva do kočje, kjer smo se najedli in spočili, nato pa pripravili vso potrebno opremo za alpinistično šolo. Napotili smo se pod Škarje, kjer smo ponavljali praktični zimski del. Hkrati smo tudi preverili svoje znanje: delali "štante" v snegu, na katere so se potem "metali" (jih preizkušali ali zdržijo) naši izkušeni alpinistični inštruktorji in moram reči, da jih je večina tudi zdržala. Prikazali smo reševanje padlega v razpoko, seveda ob pomoči inštruktorjev. Najzanimivejši del pa je bilo zaustavljanje s cepini, saj smo se vsi prav z veseljem metali po pobočju navzdol in se kmalu zatem tudi zaustavili. To je vse lepo in prav, dokler gre samo za vajo (tako ti "preide v kri"), da potem ko pride do resne situacije reagiraš nagonsko, brez razmišljanja, saj je takrat lahko usoden le delček sekunde. Zato le pamet v roke, Alenka!

Zvečer smo se imeli, kakor vedno, prav lepo. Malo smo pojedli, popili, se zraven še povseli, nato pa odšli spat. Nekateri nas je naslednji dan čakala zanimiva tura. Mato, Tedi in Boštjan so šli plezat slap. Jože, Gorazd, Tjaša, Sandra in jaz pa smo se odpravili v grapo, in sicer najprej Vzhodno, potem pa nadaljevali po Nemški. Na vrh Ojstrice pa nismo šli.

Zjutraj smo zgodaj vstali, pozajtrkovali, pripravili vsak svojo opremo. Tako se je nas pet odpravilo pod vstop v grapo. Hodili smo približno uro po isti poti kot prejšnji dan, le nekoliko višje, kjer je bil vstop v grapo. Za začetek smo se povzpeli čez majhen zaledenel skok. Navezali smo se, in sicer Tjaša je bila v navezi z Gorazdom, mene pa je peljala čez Sandra. Jože pa je bolj izkušen, saj ima za sabo že kar nekaj grap, zato ni bil v navezi. Najprej je šel Gorazd, ki je na vrhu

naredil v snegu "štant", "pozihral" Tjašo, nato pa je bila na vrsti Sandra, za njo jaz in nazadnje še Jože. V tem vrstnem redu smo plezali do konca. No, le pri vrhu je našo četico z repa prehitel Jože in nas tam tudi počakal.

Tako pa smo začeli. Brž, ko je Sandra pripleza čez ledeni skokec, naredila "štant", že sem bila na vrsti.

Prav z veseljem se podam v led (prvič). Lepo z občutkom (kolikor ga pač začetnik lahko ima) zabijem "bajli" v led, nato še derezi. Prvi koraki so malo težji, potem pa, ko mi postane čedalje bolj všeč, je vsega konec, saj sem že pri Sandri. Nadaljujemo ob levem robu stene po visokem snegu, ki ga je do pasu. Gorazd z vsemi močmi gazi prvi, mi pa za njim v gosjem redu. Bilo je kar naporno, čeprav zame niti ne toliko, saj sem kot zadnja hodila po zgaženih sledeh, pa še vedno se mi sneg kar pogosto predira. Gre zelo počasi: dva koraka naprej, enega nazaj. Sledi še manjši skok, strmina se malo poveča, naslednji "štant" je v neki mali luknji, v zavetju, saj od tu naprej začne kar močno pihati. Sandra gre naprej, naredi "štant", potem pa še jaz za njo. Ko pridem do nje, sta Gorazd in Tjaša že naprej, nekje čez sredino prečke, ki je sledila. Sandri pomagam podreti "štant". Morava se kar "pomatrati", da dobiva ven bajli, kar pomeni, da je zelo dobro narejen. Sledi prečka, ki je videti kar zanimiva. Nato se odveževa, zvijeva "štrik", Sandra mi reče, naj grem kar naprej in sledim Gorazdovim ter Tjašinim stopinjam. Malo čez sredino se ustavi, pogledam Sandro, ki je še na drugi strani in slika naokoli. Moj pogled pa se ustavi, ko pogledam navzdol. "Uf, če mi tukile zdrsne, mi bo še hudičevo prav prišlo včerajšnje namerno zaustavljanje". Pa vendarle se kaj hitro odpravim naprej, saj to ni pravo mesto za predolg postanek. Na koncu prečke pa se le še enkrat ozrem nazaj in si ogledam, kod me je vodil korak in ugotovim, da le ni tako grozno.

Tako nadaljujemo po Nemški grapi, ki pelje proti vrhu dveh povezanih in razpotegnjenih grap. Vmes se ustavimo, malo popijemo in pojemo kakšno energijsko tablico, se poslikamo, nato pa nadaljujemo do vrha grape, od koder je sonce s svojimi žarki prav čarobno osvetljevalo desno ledeno steno nad iztekom grape, kjer se je naredil led in so ga sončni žarki prav zanimivo izoblikovali. Res nekaj neverjetnega, kakšne lepote nudijo hribi pozimi. Čist, bel sneg, modro nebo, od sonca izoblikovan led, snežna odeja, ki pokriva speče gore in hribe. Vendar tudi mati narava ni vedno prizanesljiva. Včasih se vreme kaj hitro obrne na slabše in takrat gore pokažejo ostrino svojih zob in že kaj hitro vemo, da nismo zaželeni obiskovalci.

Na vrhu grape malo spijemo, pojemo predvsem energijske ploščice, da ima telo dovolj energije za napor. Seveda poslikamo v prelepem sončnem vremenu. Ko tako še nekaj brskam po nahrbtniku, si ga končno namestim na rame in je tu že megla. In to kakšna! Sploh ne vidimo, še pet metrov naprej ne. Nas pa čaka še spust. Pa še na vrh Ojstrice smo hoteli. Nič.

Gorazd se začne prvi spuščati po strmini, saj je nekje nižje pot, po kateri naj bi nadaljevali. Tako nekaj časa hodi, jaz za njim, seveda ne preblizu. Hodim z nogami čim bolj narazen, da se ne bi zapletla z derezami. Ubadam se sama s seboj,

kajti v taki megli se res nič ne vidi. Nimam pojma, kje smo, kam gremo, nič. Vem le, da sledim Gorazdovim stopinjam, nakar tudi teh zmanjka, vidi pa se sled, in sicer spust po zadnjici. Brez kakšnega razmisleka se "poknem na tazadnjo" in "užgi ga" za njim, ne prehitro, seveda, kajti potrebno se je tudi ustaviti. Kje, pa se v tej megli ne vidi. Tako po sledi prispem do Gorazda, ki čaka nižje na potki. Vse se srečno konča. Ostali nama, kakopak, sledijo, kdo pa bi se prikrajšal za takšno uživancijo. Nekaj časa se še prebijamo skozi gosto meglo, potem pa se k sreči "razkadi" in zopet se prikaže sonce ter obsije vse lepote hriba.

Nekje na sestopu smo si sneli dereze, ker smo mislili, da ni več nevarnosti, za katere so le te potrebne, pa vendarle smo se pošteno ušтели. Ne dolgo naprej "evo jovo na novo" dereze gor. Pa saj to ne bi bil tak problem, če ne bi bilo potrebno sneti rokavic, pa zopet namestiti derezi na trakce, seveda jih pošteno zategniti Pa čisto pomrznjeni sta bili. Mene je tudi zanohtalo v prste. Sama "zafrkancija". No, pa tudi to sem preživela. Kaj pa bi bilo, če bi vse potekalo kot po maslu? Bila bi brez dragocenih izkušenj, ki so še kako potrebne za vse nadaljnje vzpone. Več raznovrstnih vzponov prinese vse več izkušenj, čudovitih doživetij in, seveda, spominov. Po kakšnih petinštiridesetih minutah smo nato le prišli nazaj, na isto pot kot pred začetkom vzpona. Od tam pa sem se spustila do avtomobilov spet s težkim nahrbtnikom, katerega naramnice so se mi zarezale v ramena. Pa vendarle se je bilo lažje spuščati, kot pa vzpenjati prejšnji dan.

Sledila je le še udobna vožnja v Gorazdovem avtomobilu. Hitro smo bili doma, kjer me je že čakala topla postelja. Še hitro pod tuš in v posteljo, kjer sem še nekaj časa vztrajala z odprtimi očmi, potem pa me je le premagala utrujenost, oči so se zaprle, podobe doživetega dne so se še nekaj časa pojavljale, slike so se odvrtele v mislih in me ponesle v sladek sen.

Že naslednji dan pa sem v Ljubljani kupila nahrbtnik, saj sem se "zaklela", da ne bom nikoli več imela (si sposodila) nahrbtnika s slabimi naramnicami, hrbtiščem in še drugimi pomanjkljivostmi, ki so še kako pomembne, ko je nahrbtnik poln in težak in ga je potrebno nositi dlje časa. Saj ne bom nikoli več dovolila, da bi mi slaba oprema pokvarila turo.

Alenka Krejan

PEKEL

Dnevo v okoli božiča se vsako leto veselim, malo zato, ker mi takrat ponavadi ni potrebno v službo, predvsem ker sem lahko več skupaj s tistimi, ki jih imam rad, in pa seveda tudi zato, ker je takrat zima, mraz, ponavadi pa tudi sneg in led. Zadnji prazniki so bili mrzli, kot že dolgo ne. To pa je pomenilo, da se je začel delati led tudi v naših bohorskih slapovih, kljub temu da imajo kar precej vode.

Bil je hladen božični dan in zbudil sem se zgodaj s kar precej slabo vestjo, saj smo praznični večer izkoristili predvsem za poskušanje dobrot, ki jih naše vrle mame tako skrbno pripravijo in nam hočejo skozi njih pokazati, kako rade nas imajo. Mi pa jim ljubezen vračamo, tako da se čim bolj najemo. No, to izkazovanje ljubezni me je stalo slabega počutja, ki sem se ga hotel čim prej znebiti.

Zložil sem opremo v nahrbtnik, vse skupaj vrgel v prtljažnik in že sem se peljal proti Jablancam. V mislih pa sem že med vožnjo delal načrte, kam jo bom mahnil: "Najprej bom šel pogledat, če se ni mogoče naredil kakšen slap, če tam ne bo nič, bom šel pa na Javornik in malo na okoli". Ko sem krenil s ceste proti greben-ski poti na Bohor, sem vseskozi pogledoval proti potoku, če je zamrznil in prisluškoval, ali se sliši šumenje vode izpod Ubijavnika. Kazalo je kar dobro, zato sem se spustil z glavne poti navzdol pod slap. Bil je lepo zamrznjen in srček mi je začel kar hitreje utripati. Zategnil sem čevlje, si pripel dereze in iz nahrbtnika vzel še "bajli". Nekaj mi je manjkalo, pas, "štrik", soplezalec in seveda "varujem, grem".

Bil sem čisto sam ... Zbral sem se in z "bajlo" udaril v led, lepo je prijala. Vstop je bil malo zoprni, saj je bilo treba plezati še preko podrtega drevesa, naprej pa lepo, a na žalost kratko. Malo kasneje pa tudi mokro. Ker na vrhu nisem bil dovolj pozoren in sem preveč zaupal mrazu, da je naredil dovolj debel led, se mi je ta predrl in z eno nogo sem zajel vodo, ki mi je segala čez koleno. Bila je kar mrzla, toda ker sem bil dobro ogret, v prvem trenutku pravega mraza še nisem čutil. Hitro sem nadaljeval po koritu, preplezal še dva krajša pragova in nato po strmih bregu dosegel pot.

Tekel sem do avta in hitro sezul plastične čevlje. Seveda sem iz enega zlil vodo. Kljub temu, da sem bil kar pošteno moker in me je zeblo v mokro nogo, se nisem mogel odločiti, ali naj grem domov in se preobujem ali naj grem pogledat še slap Pekel, če je narejen. Mikalo me je, saj slap še ni bil preplezan. Vedel sem, da če je narejen, da ga bi bilo potrebno splezati zjutraj, saj vanj zgodaj posije sonce in ga začne topiti.

Avto kar nekako sam zavije proti Loščam. Parkiram, si ponovno obujem plastične čevlje in kljub slabemu občutku zaradi mokrega notranjega čevlja in mraza, ki me je grizel v nogo, sem kmalu pri slapu. Bil je narejen lepše kot pred desetimi dnevi, ko sem si ga prišel prvič ogledat. Malo me je skrbel le zgornji del, ki se ga ni videlo, slišala pa se je voda, kako šumi pa tudi sonček je že kar pošteno posijal vanj. Nisem dolgo okleval. Nekaj metrov niže ob potoku sem si zopet nadel dereze in ko sem hodil po zaledeneli strugi sem opazoval ledeno zaveso, kje naj se je lotim.

Odločil sem se za desni, bolj strm del, kjer se mi je zdel led boljši, in kmalu sem ugotovil, da sem se prav odločil. Užival sem, ko so "bajle" lepo prijemale v mehkem ledu. Toda proti vrhu se je začel led tanjšati in začel sem plezati previdneje, prav po mačje. "Bajle" sem le še zatikal za svečke in na gobice stopal prav na rahlo. Na vrhu prve zavese sem se s težavo potegnil na polico, saj je bilo leda le za vzorec. Za mano je bilo prvih petnajst metrov. Ko pa sem pogledal naprej, sem se kar ustrašil. Drugi, sedemmetrski skok je imel dosti manj ledu kot spodnji. Zdelo se mi je, da bo lažje preplezljiv na desni strani in ker je sonček neusmiljeno grel, sem hitro "potulal" desno ob tolmunu, seveda v strahu, da še enkrat ne padem v vodo. Prvi štirje metri so bili kljub malo ledu še kar dobri, potem pa se mi je začela sveča na levi strani ob vsakem dotiku z derezo počasi podirati. Na srečo je bil desni krak še dovolj zalit in močan, da sem nekako "pohaklal" do vrha in se zopet z veliko težavo potegnil iz vertikale. Spet "drajtulanje" po desni strani tolmuna, nato pa prava groza. V zadnjih desetih metrih je bilo ledu le še za vzorec.

Ko sem udaril z "bajlo" po ledu, se je ta kar usipal in ostala je le še zglajena skala. Prvih nekaj metrov sem si še nekako pomagal z ledom na desni strani, potem pa mi je ostala le še gladka skala in voda. Bilo je že kar napeto. Na srečo sem našel na desni strani dva "minimalca", potem pa sem moral nekam postaviti še levo nogo. Očistil sem odpadajoč led in zob dereze potisnil v luknjico. Kar malo me je že "šutalo" in moral sem hitro nekaj narediti. Pomislil sem še na Drejkota, ki bi mu bili moji "minimalci" prave "šalce" in ko sem začel obremenjevati nogo, sem molil, da bi dereza zdržala. Počasi sem se dvigal in s skrajnimi močmi narahlo prijel tanko leskovo vejico, ki je prav čudežno rasla iz skale. Nisem si je upal niti dobro prijeto, saj me je bilo strah, da se bo odlomila. Pogledal sem navzdol, kam bi odletel. Ne bi bilo dobro in kar pošteno bi se najbrž razbil. Hitro sem se zopet zbral. Poiskal sem nova stopka za derezi in se začel počasi dvigati. Leva noga mi je za hipec zdrsnila, toda obdržal sem ravnotežje in tudi vejica je zdržala. Dosegel sem drugo vejo, ki pa se mi je zdela že kar pravi drevešček. Rešitev iz zagate je bila blizu. Z "bajlami" sem še malo "pohaklal" po skalah in bil sem zunaj. Odleglo mi je in ko sem pogledal nazaj preko zadnjega skoka, sem pomislil kako bi bilo, če bi odletel. Navzgor bi bilo težko, nazaj pa tudi ne bi šlo, saj se mi je srednja zavesa sproti podirala, ko sem plezal. Mobitel je bil seveda v nahrbtniku, ki me je čakal nižje ob strugi. Najbrž bi kar težko počakal na prve obiskovalce slapa ...

Ko sem se vzpenjal nazaj proti avtu, sem zopet pomislil na mokro in ledeno mrzlo nogo, zraven pa sem mrmral tisto Predinovo: "Bolj star, bolj nor".

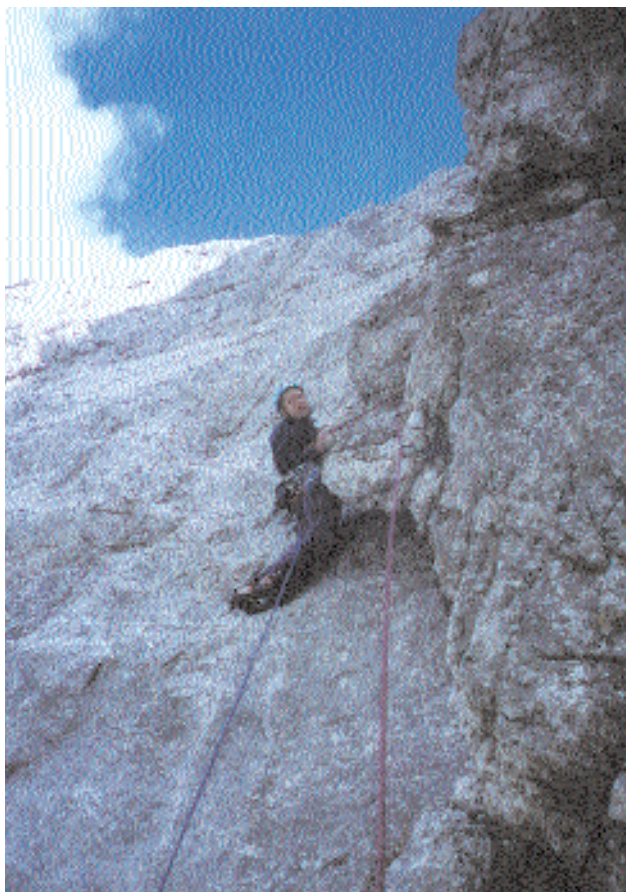
Gorazd Pozvek

NEPOZABNO

RDEČA GORA, NEDOSANJANE SANJE

S hodnika kočice gledam proti vrhu. Ne vidim ga. Čezenj se podijo velikanske sive gmote. Veter ne popušča, noge imam v snegu ... Bo šlo na vrh? Turoben, razrezan ledenik me zbuja iz omamljenosti ter dela težko sapo ter kamen v meni. V glavi še čutim posledice neprespane noči na višini.

Na pot smo krenili že zgodaj zjutraj, dopoldne smo prispeli v majhno, prisrčno turistično mestece Alagna, ki leži pod vznožjem enega največjih evropskih masivov, katerega najvišja točka leži 4634 metrov nad morjem.

Gorazd Pozvek - predsednik kluba
(Gorazd še vedno najde čas tudi za kakšno težjo plezarijo v hribih.
Desna v Lučkem Dedcu, 6a+)

Misli so še vedno begale brez pravega reda. V glavi sem obnavljal zgodbo prejšnjega dne. Gondole in sedežnice so nas popeljale do višine 3260 metrov. Hitro smo upočasnili gibanje zavedajoč se vsakega prevelikega napora, ki se dogaja nad vsakdanjim življenjem.

Skozi okno opazujem snežišča, prav takšna kot včeraj, pa vendar nekaj drugega. Dan poprej so bila še bela, dokler si nebo ni nadelo nove podobe.

Nato smo pešačili prek sivih prostranstev vse do ogromne "rjavine", kočice slabih tisoč metrov pod vrhom. Do poznega večera nismo našli pravega položaja in tako v noč odšli polni upanja na dober počitek.

Noč je za mano. Moram pohiteti, se obleči in pripraviti na vzpon. Opazovanje brezmejnih širjav me premami in še malce podaljša jutranjo otožnost. Zavedal sem se svoje majhnosti, nemoči, nagnalo mi je hud strah v kosti.

Kdo bo začel? Taktični boj med navezami. Kdo bo prvi zakorakal v boj z viharjem na gori in drugim pokazal pot? In naše stopinje so postale trenutki v snegu. Le veter se je poigraval z njimi. Za nas je bil to boj. Hrabro smo zagrizli v ledenik in se v enakomernem tempu vzpenjali. Za nami ne poskuša še nihče. ob osmih zjutraj smo sami v tem "breztežnostnem" prostoru. Belo siva barva zavzema celoten spekter. Vreme je očitno pre-slabo.

Nejc Pozvek - tudi alpinizem mu ni tuj
(v Zupančičevi grapi - Mala Mojstrovka)

Z mislimi sem še vedno pri oknu. Le kaj me danes žene v ta peklenki mraz, v to neurje ... Kateri čut zbujajo v meni potrebo po teh doživetjih? Nestrpen iščem odgovore na stotero vprašanj, a mi bežijo. Težko se sprijaznim z dejstvom, da sem danes tu in tako nemočen. Ko bi le realnost ostala skrita, globoko zakopana, da jo najdem, ko ji bom kos pogledati v oči ...

Višinomer bo vsak trenutek pokazal 4100 metrov, živo srebro ostaja globoko pod -30°C , poleg vsega piha še konstanten veter nad 100 km/h. Počasi se izgubljam v snu in zapuščam telo, ki tako ostaja brez upravljalca.

Smo pod piramido St. Vincent. Naprej več ne gre. Naredili smo vse, kar je v naši moči. Treba je pomisliti tudi na povratek. Daleč je!

Nataknejo smuči, pripravljamo se na spust. Vsi trije bomo prvič vijugali z višine 4200 metrov. Hitim kolikor se le da, saj prstov na rokah in nogah že dolgo ne

čutim več. Tudi tekočina me je pustila na cedilu, saj je v nahrbtniku spremenila agregatno stanje. Solze mi polzijo po licih, solze, ki jih ustvarjajo bolečina, veter, mraz ...

Do kakšne meje lahko človek prižene svoje telo. Skoraj večer, pa vendar je še majhen delček, ki gori v meni in me ohranja.

Še maloprej sem mučno štel korake, sedaj pa ves tog vijugam po neenakomernem snegu. Trenutki so garanje, končana zgodba je užitek. Ob misli, da sem ostal popoln, kar zadeva fizično stanje, se sproščeno spuščam po sedaj belih strminah.

Sonce je posijalo na svet, posijalo vame. Kljub vsemu težko gledam odhajajoče ljudi proti s soncem obsijanemu vrhu, ki se je otrešel vsega mraza in vetra, ki sta mi pred dobro uro prekrizala vse načrte. Vrh se je ob mojem odhodu preoblekel in mi tudi. Ob velikem razočaranju potočim solzo, morda dve in razmišljam o svoji zmagi.

Gora je bela in mrzla, nebo nad njo se tiho pne v neskončnost in pripoveduje o stvareh, ki jih ne bom nikoli razumel. Takšni ostajajo v meni spomini nanjo.

Nejc Pozvek

PRIŠLO JE PISMO ...

TAJSKA - Phra Nang, 7. januar 2002

Dragi Gorazd in familija, lep pozdrav!

Kako ste kaj? Slišim, da imate že pravo poletje in da na veliko plezate v Armeškem?! Ja, kar pogrešam že naša plezališča, ampak ni problemov, tukaj se kar hitro potolažim. Plezarija tu je tako dobra, da se ne da opisati. Precej v stilu La Goye ali Massone, vendar še precej boljše. Od začetka sva imela kar nekaj problemov z vročino, pa se kar navadiš.

Sem (iz Brnika v Phra Nang) sva prispela v rekordnem času - v slabih 24 urah; poznalo se je pri plezanju prve dni. Potovala sva O.K., v večjih mestih nisva izgubljala časa. Tukaj sva že več kot teden dni, pa se zdi, da se še zdaj nisva privadila na ta raj. Na rest day (vsakih nekaj dni raziskujem jame, stene, kjer bi se še dalo kaj postoriti, pa zalive, odpravljava se na potapljanje, v budistični samostan in v park, kjer so sloni (v naravi živeči) ... Dela preveč. Pravzaprav sva polno zaposlena - vstaneva ob sedmih, zajtrk, pa plezanje, dokler ni vročina prehuda,

kosilo in počitek urco ali dve (kopanje, kaj drugega pri 30°C ne zmoreš), spet plezanje do teme, večerja in ura je deset zvečer. Dnevi počitka so za raziskovanje. Vižaka odpade.

Tajci so super. Neverjetno so umirjeni, prijazni, vedno z nasmeškom. Sploh se ne razburijo in so vedno za vsakršno zajebancijo, če jim le nakažeš. Domačina sem vprašal, kako jim uspeva ostati tako hladni, ko gre karkoli narobe. Nič jih ne vrže iz tira. Dobesedno čutiš, kako jim sreča sije iz oči. Rekel je (v švoh angleščini): "Eh, vse, kar resnično rabimo, nosimo v sebi, ostalo je nepotrebna navlaka." To je eno od vodilnih misli budizma.

Tajke so leeepeeee! Ahjoj, kako vzdihujeva, ko jih opazujeva!
Ko sva prišla, sem sva se zapičila v četrť Ya-Ya, kot je predlagal Pico. Ja-ja za bogate Klajmberje, kot sta Pico in Lukič. Za nas je bil že naslednji dan pol cenejši bungalov, kjer pa so naju ponoči žrli komarji, do kosti. Spet sva se selila - v "kemp", kjer sva najela šotor pod palmo 10 m od morja. Smrtonosne kokose so že obrali.

Hrana je odlična. Tako dobro še nisem jedel. Morske specialitete, tropski sadeži; niti dvakrat še nisem jedel isto, pa bo kmalu pol dopusta za nama.

Tudi živalski svet je tukaj kar pester, čeprav naju krokodili in sloni še čakajo. Prve noči v šotoru nama je nagajal nakakšen "metulj", za katerega sva po dveh nočeh ugotovila, da je kuščar. Še eno noč je bil pri nama, potem pa sva ga izselila. No kuščarji so še čisto O.K. Več preglavic nama je naredila opica. Zadnjič

Andrej Sotelšek -
s športnoplezalne odprave na Tajsko (7b+ na pogled)

sva šla iz plezališča in ob morju odvrгла ruzaka, da se skopava. Bila je oseka in globoka voda precej daleč. Ko sva že dosegla uporabno globino, sem opazil, da nekaj ljudi šiba proti najinemu ruzaku, na katerem je sedel velik opičjak. Plaval sem kot nor, vmes pa videl, da so se odmaknili od ruzaka (usrali so se pred opico). Videl sem jo kako je korajžno odprla fršlus na kapi mojega ruzaka in iz njega že vlekla dokumente (v kompletu z denarjem). Še bolj sem rjovel in ko sem prišel blizu, je majmun renčal proti meni, vmes pa vlekkel torbico ven. Pograbil sem šoder in kamenje ter ga vrigel vanj. Pa se je le usral in pustil moje reči pri miru.

Koga sem srečal tukaj? Boštaka - fotografa iz El Capa! Sma se stiskala, da so kar kosti pokale. Prišel je naredit reportažo o rave party-ju, ki je bil nocoj na obali in ga seveda nismo zamudili. Prišli so trije gostje D.J.-ji, ena med njimi je Slovenka! Ja, previ rave, z mnogo trave ...

Če bo posreči, bomo še kaj v steni poslikali - Boštek bi rad posnel tudi polotok. Na primer: plezanje iz čolna, zihra domačinka ... Bomo vidli, kaj bo iz tega. Sicer pa je Boštek tako padel v ta rave ritem, da je bil največja faca. Kako ne bi, po treh mesecih v Avganistanu je bil čisto odklopljen.

Zadnji rest day sva si šla ogledat jezero. Nahaja se v gori, ki ima na sredini udor. Sredi gore je jezerce, premera 100 m, okoli pa se proti vrhu dvigajo do 100 m visoke stene, previsne. Zaradi suhe dobe je v jezeru malo vode. Ko sva ga hotela obhoditi, je šlo $\frac{3}{4}$ O.K., potem pa sva zabredla v blato čez kolena in komolce. Komaj sva se zmazala iz tistega močvirja. Vmes se je zgodilo še sto stvari, ampak bomo raje doma obdelali detajle.

Lep pozdrav vsem skupaj (tudi ferajnu) in uštimajte vreme tako, da bo pomlad, ko prideva domov!

Andrej